

ES PI GROS

Lloret de Vista Alegre

BUTLLETÍ INFORMATIU Nº 28 * SETEMBRE 1985

PREMSA
CORDA

21 de setembre

FESTA del SEQUER

festa del sequer

PROGRAMA

20 hores: Amollada de coets i sonada de corns anunciant el començament de la festa.

20.15 h.: Cercaviles per la banda de tambors i cornetes per a recollir la figueralera major i joves - figueraleres.

21 hores: Missa amb presentació de fruit

21.30 h.: Encesa del fogueró a la Plaça.
-En el Centre, inauguració de l'exposició d'objectes del sequer, exposició de cartells, exposició de cançons escrites i exposició del concurs de figues seques.

22 hores: Salutació de la figueralera major.

-Sopar de pa amb sobrassada i botifarrons o coca amb verdura
Per a tots hi haurà figues, un glop de seca i vi.

-Música pel grup "Sis som" i "Música lloretana".

-Concurs de sonar corns i de cant de cançons del sequer.

-Ball popular.

0.30 h.: Entrega de premis als guanyadors dels concursos.

-Traca final.

FIGUERALERES

Figueralera major:

ANTÒNIA SASTRE VANRELL

Joves figueraleres:

FRANCESCA NIELL LLABRÉS

CATALINA AMENGUAL COLL

MARIA PUIGSERVER JORDA

Mª ANTÒNIA BELTRAN AMENGUAL

CONCURSOS

-Concurs de CANÇONS ESCRITES DEL SEQUER: les obres s'han d'entregar a l'Ajuntament fins dia 18.

-Concurs de SONAR CORNS i concurs de CANT DE CANÇONS DEL SEQUER. Els participants s'han d'inscriure a l'Estanc, abans de dia 21 a migdia.

-Concurs de PRESENTACIÓ DE FIGUES SEQUES: Aquestes obres s'han d'entregar en el Centre, dissabte 21, des de les 16 a les 18.

es.
pi
gros

IMPRIMEIX:

"Apòstol y civilizador"
PETRA

DIPÒSIT LEGAL:
PM 623/79

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

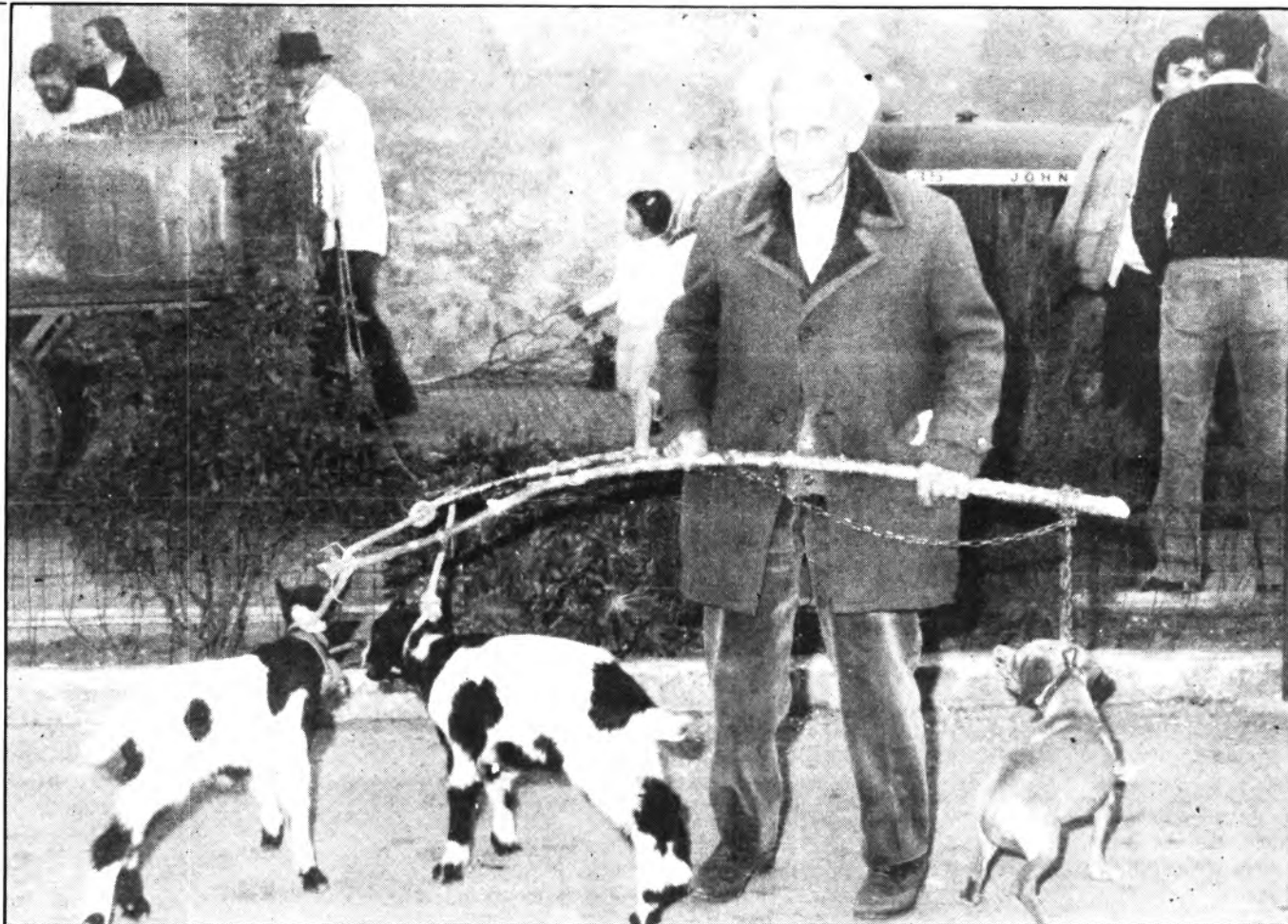
CONSELL DE REDACCIÓ:

Sebastià Amengual
Margalida Gelabert
Pau Jaume

Felip Jaume

MUNTATGE:

Guillem Fiol

ALEGRIA, SENZILLESA I GERMANOR

Esser feliç i donar aquesta felicitat tot contagiand-la; donar ànims i conhort a aquells que més ho necessiten; complaure's en el bé d'altri que un mateix ha proporcionat; no provocar mai cap enuig conscient als germans; caminar envers una llum màgica on hi regna la pau i acabar la vida a mig camí amb la intenció d'oferir el triomf de l'esforç a allò en que més s'hi creu.

* * * *

Gaudia infinitament amb les vostres converses, malgrat fins ara no me n'adoni. M'agradava el vostre somriure sense gens de malícia ni d'orgull quan contàveu un fet que per a una altra persona hagués estat insignificant, però vós l'elevàveu a cotes quasi transcendents. M'agradava la

vostra senzillesa i germanor: record el viatge que féreu a Lourdes amb la meva mare -en Pau Descansi- i la meva tia Antònia amb la seva cadira de rodes. Quantes vegades m'ho contàreu l'amo en Tomeu! Sé que la vàreu passejar com si fos una germana vostra, orgullós de veure com els seus ulls s'omplien de la mateixa bellesa que vos embaldia el cor.

Només puc dir-vos Gràcies l'amo en Tomeu pel bé que heu fet i pel camí que ens heu ensenyat sense cap pressumpció de fer-ho.

Qualque dia ens trobarem, i allà les nostres relacions de parentesc hauran canviat: llavors ens podrem dir i serem GERMANOS.

Felip Munar

Ens ha paregut interessant reproduir a "Es Pi Gros" dues entrevistes aparagudes al "Diario de Mallorca" i que fan referència al nostre poble.

Si això ja és una raó perquè les publiquen, hi ha dos motius més que les fan força atractives.

En primer lloc, la polèmica

que han despertat i més que polèmica estat d'opinió, i, en segon lloc, el fet que la segona entrevista només va poder ésser llegida per un petit grup de gent.

Efectivament, el dia de la seva publicació els diaris (o la pàgina on surtia l'article) desaparegueren dels cafès. ¿Misteris que passen o interessos creats?

Discrepancias entre la candidatura independiente y Alianza Popular

Rotos los pactos en el Ayuntamiento de Lloret

Lloret de Vista Alegre. (Corresponsalia).— El último Pleno celebrado en Lloret fue uno de los más "calientes" que se recuerdan en esta villa. La situación ha llegado a unos límites que resultaban inimaginables cuando la candidatura independiente (tres concejales) pactaba con la candidatura del actual alcalde (dos concejales). Por ello hemos querido saber la opinión del máximo responsable de la Casa Consistorial de Lloret: Miguel Coll Real. (Hay que señalar que el pleno está formado por siete ediles; los dos restantes son de UM).

Miguel Coll Real, treinta y dos años, de profesión agente de ventas, es alcalde de Lloret por la candidatura de CP —aunque se presentaba como independiente en esta misma candidatura—, es además presidente de la comisión de Cultura y Deportes de la "Mancomunitat del Pla de Mallorca".

—Alcalde, ¿por qué no ha dimitido si es consciente de que no tiene mayoría y ya los pactos se han roto?

—Cuando hicimos el pacto ya había la posibilidad de que no nos entenderíamos. Hay que ser conscientes consigo mismos: cuando estás en un cargo lo más fácil es dimitir. Luego vas hablando con una y otra persona y te dan ánimos. Además ten-

go la conciencia tranquila con mi actuación.

—¿A qué cree que es debido que le sean rechazados sistemáticamente los proyectos que usted lleva a pleno?

—Yo creo que ha sido por darme un toque de atención, aunque creo que es una postura de fuerza muy delicada porque el principal perdedor es el pueblo de Lloret.

—Las comisiones de las cuales usted es presidente, son meramente informativas, y los ediles se quejan de la poca libertad que tienen para actuar.

—Pienso que las comisiones han tenido toda la autonomía posible y todas las cosas que se han presentado, si se consideraban factibles, se han llevado a término. A veces se me achacan cosas que son aprobadas y luego no se realizan, pero son pequeñas cosas. Pero hay que ser conscientes de los medios que disponemos —una persona de servicios múltiples—, muchas veces es imposible llevarlo todo al acto. Creo que las cosas que son propuestas por los responsables de las comisiones tendrían que ser "vigiladas" por quien las propone, porque el alcalde no puede estar en y por todo.

URBANISMO

—Uno de los más graves

problemas con que se encuentra el Ayuntamiento es la falta de unas normas subsidiarias, lo que supone una falta de coherencia con los permisos de obras...

—Uno de los choques con los independientes es porque se creen que a mí no me interesan las normas subsidiarias, cosa que no es cierta porque este punto lo puse sobre la mesa en los primeros meses. Conseguimos una ayuda de quinientas mil pesetas, pero puestos en contacto con un equipo de arquitectos nos dijeron que el mínimo para llevar a término unas normas subsidiarias eran un millón seiscientos mil pesetas. Hay que tener en cuenta que la Conselleria d'Ordenació del Territori, hasta ahora sólo tenía dinero para el personal.

—¿Cree usted que el Ayuntamiento padece un impase consciente?

—Creo que como alcalde debo intentar lo mejor para Lloret; a veces hay que estar por encima de las rencillas internas del Ayuntamiento y el pueblo debe estar por encima de ellas. Yendo a cosas concretas; yo no puedo entender que habiendo negociado la construcción de una pescadería con la conselleria de Industria, una subvención de un 70 por ciento del total y el Ayuntamiento debía aportar un 30 por ciento: después de pasar por dos ple-

nos, acordándolo unánimemente, el anteproyecto y proyecto y sabiendo las condiciones, después algunos ediles vengan con que yo personalmente me comprometo a realizar la obra sin que el Ayuntamiento participe con un 30 por ciento, cosa que yo nunca podía aceptar. Otro punto conflictivo fue la instalación de luces internas en la piscina, fuera del presupuesto.

Este punto estaba tratado con un edil de los que formamos el pacto, y luego me encuentro que en el Pleno me rechazan la propuesta, después de que ya se habían pedido los focos debido a que las paredes se estaban terminando y era urgente su colocación. Tenía un coste adicional de 250.000 pesetas. En el fondo una de las desventajas es no tener un consejo de gobierno; así se acude a los plenos sin antes haber tratado los puntos en común. Se me acusa de que yo traigo los temas ya esbozados en el pleno, pero es que de lo contrario no tendríamos tiempos para nada. Yo invité a los ediles independientes para formar el consejo, pero éstos lo rechazaron.

Creo que Lloret no necesita unos representantes que jueguen a "hacer política", sino unas personas que antepongan los intereses del pueblo a todos los demás.

"El pacto entre Independientes y AP de Lloret ya no es factible"

Lloret de Vista Alegre. (Corresponsalía). Después de que en una pasada crónica publicáramos unas declaraciones del alcalde de nuestra villa en las que no dejaba muy bien parados al resto de los concejales, hemos querido traer hoy a estas páginas a los representantes de la Candidatura Independent Lloritana, para dentro de unos días hablar con los concejales de Unión Mallorquina.

Para ello nos reunimos con Arnau Mateu (treinta y un años, profesor de EGB y anterior alcalde) y Guillem Fiol (veinticinco años, también profesor de EGB) que, junto con Francisca Jaume (ama de casa), son los representantes independientes. Antes de empezar la entrevista nos ruegan que hagamos constar que "no es cierto que rompíeramos el pacto con AP en el último pleno, el pacto no es efectivo desde hace cerca de un año, lo que pasa es que no se ha hablado de ellos hasta que las divergencias surgidas en la última sesión plenaria lo han sacado a la luz".

—El alcalde os acusa de que le rechazáis las propuestas, ¿qué contestáis a ello?

—"Desde que se constituyó el actual Ayuntamiento creo recordar que únicamente se le han rechazado tres o cuatro propuestas, mientras que lo que sí es cierto es que muchos acuerdos adoptados y que el debía llevar a cabo han quedado sin hacer".

—El alcalde dice que se trata de "pequeñas cosas".

—Sí. Para él pequeñas cosas son: la ordenación de la biblioteca, la redacción de las normas subsidi-

La oposición acusa al alcalde de abandono en el tema del urbanismo

diarias, el adecentamiento del colegio público y del cementerio, vigilar las condiciones sanitarias de los locales públicos, etcétera. El alcalde tiene clara la división entre cosas que "se veuen i fan vots", y las otras que son "pequeñas cosas y no merecen hacerse". Pero recordemos que es en las pequeñas cosas en lo que se demuestra que un Ayuntamiento funciona bien. Además el alcalde debería saber que él es el encargado de ejecutar los acuerdos del pleno y no, al contrario, de "saltárselos a la torera".

PESCADERIA Y PISCINA

—¿Qué tenéis que decir sobre los temas polémicos: pescadería y piscina?

—Cuando el alcalde habla de la pescadería se calla parte de la verdad. En dos plenos anteriores aprobamos por unanimidad el anteproyecto y el proyecto de una pescadería por un coste cercano a los dos millones, teniendo el ayuntamiento que abonar el 30 por ciento. Lo que no dice es que cuando se aprobó este punto, él nos informó de que, aunque figurase sobre el papel, el Ayuntamiento no tendría que pagar ni un céntimo porque el presupuesto estaba "hinchado" a propósito. Asimismo con el dinero de la subvención se

renovaría el techo de "Ses escoles velles". Cual no sería nuestra sorpresa cuando teniendo que aprobar definitivamente el tema nos dice que él no se compromete a nada y que al Ayuntamiento le corresponde pagar el 30 por ciento, unas seiscientas mil pesetas. No debía estar él mismo seguro de su propuesta cuando en la votación se abstuvo, como hicimos el resto de concejales.

—Por otra parte —siguen—, está el tema de la iluminación interior de la piscina. Cuando él me comunicó el asunto (ahora contesta A. Mateu) ya había encargado por su cuenta los focos y ya estaban en el lugar de las obras. Para comprender nuestra postura conviene saber que la piscina está iluminada exteriormente por lo que no se comprende que se coloquen focos interiores. Además su coste es de un cuarto de millón que es un lujo innecesario. Pensemos que incluso el otro concejal de la candidatura del alcalde no votó a su favor.

Por cierto, para que lo sepa la gente, los independientes (como el resto de concejales) votamos a favor de que se construyera una piscina pequeña para los niños.

—Hablando de cantidades, ¿cómo está el tema de la economía del Ayuntamiento?

—Bueno, éste es uno de los temas más importantes y que al alcalde parece no preocuparle en exceso. Sólo dos datos: cuando se hizo la liquidación del presupuesto de 1983 había un superávit de 3.399.436 pesetas. Cuando este año hicimos la del presupuesto de 1984 la cantidad era sólo de 471.838, unos tres millones menos.

URBANISMO

—¿Qué pasa con las normas subsidiarias?

—El alcalde informó en un pleno sobre la necesidad de llevar a cabo una ordenación urbanística total del término y redactar unas normas subsidiarias. Para ello se consiguieron quinientas mil pesetas y se nombró una comisión. Para tener una idea del "gran" trabajo realizado baste decir que la comisión no se ha reunido ninguna vez y eso que ha pasado más de un año desde su fundación. Todo ello a pesar de la insistencia de algunos concejales para que se agilizaran las gestiones y se empezaran a perfilar las características de las futuras normas subsidiarias. En cuanto a las obras es el desmadre de los desmadres y a la vista está de quién lo quiera ver. No se trata de que se tenga que pagar más, sino que se pidan los correspondientes permisos, y no como sucede ahora que sólo los solicitan las personas de buena fe. Además hay algunos personajes que hacen "befa" del Ayuntamiento en el tema y todo ello a sabiendas del alcalde. Sería conveniente que se midiera a todo el mundo con el mismo rasero.

Els nostres noms

MARGARIDA, MARGALIDA

Nom cristiano-romà de dona. El seu origen l'hem de cercar en la paraula llatina *margarita* (perla).

Amb el nom de "margalida" s'al·ludeix també a la flor, tan coneguda i abundant, i a una altra planta que sòl créixer damunt les arrels - de les estepes.

*En veure estepa florida
corrents vaig a mirar-la
perquè sé que hi sol haver,
davall, qualche margalida.*

L'onomàstica és el 20 de juliol.

*Per Santa Margalida,
l'avellana és mitja;
per Santa Magdalena,
l'avellana és plena.*

*Per Santa Margalida,
garrova tenyida.*

G.F.T.

RECITAL DE RAIMON

El dia 23 del mes passat, en Raimon actuà al Parc de Mar de Ciutat. La primera part fou un recull de cançons de "La roda del temps" i la segona una antologia de cançons seves i d'altres poetes.

NOVA PROFESSORA

S'ha incorporat al Col·legi Públic "Antònia Alzina" una nova professora. Es tracta de n'Antoni Calafell Cirerol, especialista en Ciències Socials.

RECITAL DE JOAN I Mª ANTÒNIA

El passat 11 d'agost, en Joan i na Maria Antònia -dos cantautors santanyiners- oferiren una mostra de les seves cançons a la Plaça Jaume I. Aquest acte formava part del programa de festes de Sant Domingo.

**VOLEM
MITJANS DE
COMUNICACIÓ EN
LA NOSTRA
LLENGUA**

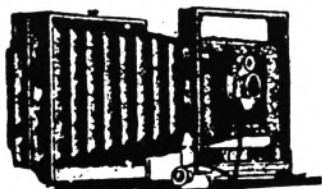
NO CERQUEU LA SECCIÓ D'ESPORTS PER QUÈ AQUEST MES NO N'HI HA. DE RES.

EL TERMINI D'ENTREGA D'ARTICLES PER AL PROPER NÚMERO DEL NOSTRE BUTLLETÍ FINALITZA EL 28 DE SETEMBRE.

ELS ESCRITS ES PODEN ENTREGAR A LLORENÇ COLL O A GUILLEM FIOL. TAMBÉ ES PODEN DIPOSITAR A LA BIBLIOTECA PÚBLICA.

Retratos

- Nom:
- Miquel Pasqual Gelabert.*
- Lloc i data de naixement:
- Lloret, 30 d'agost de 1.960.*
- Professió:
- Cambrer.*
- Signe del zodíac:
- Virgo.*
- Afiliació política:
- M'abstenc.*
- Tendència política:
- Socialista-Comunista.*
- Malvicis:
- Tots.*
- Menjar preferit:
- Coses senzilles.*
- Beguda preferida:
- "Cubata" de ginebra.*
- Esport preferit:
- Escacs.*
- Música preferida:
- Música comunicativa.*
- La dona ideal:
- Oberta, comunicativa, "legal" i que estigui bona.*
- Virtuds:
- Esser comunicatiu.*
- Odi:
- Violència.*
- Un escriptor:
- Unamuno.*
- Un llibre:
- "Pregúntale a Alicia".*
- Una pel·lícula:
- "El lago azul".*
- Un actor:
- Tony Curtis.*
- Una actriu:
- Marilyn Monroe.*

- Un polític local:
- M'abstenc.*
- Un polític nacional:
- També.*
- Un cantant:
- Miguel Ríos.*
- Un personatge històric:
- Juana de Arco.*
- Un pintor:
- Goya.*
- Un color:
- Lila.*
- Una bandera:
- M'abstenc.*
- Què penses de l'ajuntament de Lloret?
- Negatiu, va morint-se.*

xafarderies

de na Ben Vista

Si jo fos batle manaria
an es vuit vents del món,
que na Ben Vista és sa dona
més llesta des contorn.

Per escrit jo vull deixar
amb dos mots de veritat,
que na Ben Vista és més madona
que molts de lloritans plegats.

Que molts de lloritans que demanen
Na Ben Vista qui és?
i pel Jutjat ja la citen
com si fos un pedaç banyat.

A mi la justícia, crid jo,
perquè sa raó me sobra
i a qui ella li fa nosa
mal llorità deu ser, dic jo.

Què és això de demanar
com un desvergonyat pes poble
a tota sa gent tan noble
per Na Ben Vista denunciar?

Ofertes deshonestes i tot
m'han fet homes del poble,
com si fos un vell moble
que tota sa gent se'n fot.

I tanmateix no callaré
perquè tenc es mànec de sa pella
jo de tots voltros som sa més vella,
de mode que m'arrufaré?

Veig que hi ha moltes ganes
de criticar per criticar,
i jo just vull, amb prou manyes,
viure, riure, fer el bé,
i no es punyal clavar.

Bé, he començat amb un parell de glo-
ses perquè sempre m'ha agradat aquest art,
perquè jo a això li dic art. Es meu padrí
-que al cel sia, pobre home- en feia qual-
cuna i a mi m'agradava sentir-lo. Una ve-
gada, veïnadetes estimades i envejoses, una
vegada, sabeu que me va contar es meu pa-
drí? Idò ara vos ho diré. Me digué: "Ben
Vista, seu assuquí -i va començar-. Hi ha-
via una vegada un poble que sentia cantar
un aucell, i tota la gent d'aquest poble a
nava a sentir-lo com cantava, perquè fins
i tot deixaven sa seva feina quan ell amo-
llava aquells sons que pareixien divins,
baixats del cel. Tothom se demanava quin
aucell podria ser aquest que emetès aquest
bell cant: se l'imaginaven dels més bonics
i meravellosos colors, amb un bec ni massa
llarg ni massa curt, amb una coa de colo-
rets i unes ales grosses per a poder tras-
passar el cel -Tot això m'ho deia es meu
padrí al cel sia-. I ve't aquí que un dia
volgueren conèixer-lo i el varen esperar a
un lloc on sabien que acudiria per tal de
començar a cantar. Quina va ser la seva -
sorpresa quan veren aquell aucellet magrós
amb quatre plometxes clares i destrempades
amb un bec tort, els ulls enfonyats que -
quasi no els veien i les comes tan primes
que ni l'aguantaven. I quan l'aucellet ve-
gé aquella gent espantada, els digué: "No
vos fixeu així com som; escoltau el meu
cantar". Això m'ho contà el meu padrí que
sabia més coses que jo.

LA SÍQUIA DEL CANTÓ DE CA NA FRARE

L'altre dia quasi vaig pegar un esclat
amb la bicicleta; devora Ca Na Frare hi ha
vien fet una síquia i l'havien tapada molt
malament. I això que jo no puc fer síquies

per qualsevol pas públic sense que passi abans per l'Ajuntament.

Què és? que n'hi ha que tenen bo amb el batle i no necessiten anar a l'Ajuntament a demanar permís? Dolentons que sou! Encara feis parts i quarts amb els veïnats de Lloret!

ASFALTAT

I ara que parlam d'aquest camí. Vos deueu haver fixat que l'asfalten fins el terme de Ruberts, però i quin asfaltat. És un perill anar per aquesta carretera: hi ha més clots que abans i la grava està tota desfermada. Bé, com si ho hagués fet jo.

FESTES DE SANT DOMINGO

A mi m'agradaren: enhorabona festers! Almenys s'hi va veure moviment: uns que duïen les festes i no feien quasi res i altres que es movien d'un cap a l'altre. Vaig sentir un parell de converses entre ells i no em puc imaginar com han pogut sortir tan bé les festes. Això sí: caldria un poc més d'organització interna i que hi hagués una persona que ho supervissàs tot -i que encara no hi és-.

SANT BERNAT

Va ésser-ho aquest mes passat. Que molts d'anys a tots ells! Vosaltres sabeu que els vespres el renou i la música se sent de molt enfora. Un home que nom Bernat va donar una festa a una casa de foravila, i jo -com que som un poc llosquejadora- passava per allà i vaig guaitar una estona: vaja una festa més ben feta. Hi havia totes les autoritats civils i morals del poble: Vos asseguro que era un gust veure un grapat de regidors, que sembla que no es poden veure, reunits al voltant d'una bona taula. Jo no sé com els Plens de l'Ajuntament no es fan d'aquesta manera.

"EL DIMONI JA NO FA POR A NINGÚ"

Així es titulava la comèdia de Sant Domingo -que ho varen fer molt bé, per cert-. No sé si vos fixàreu que els dimonis de Lloret han sortit molt poc aquestes festes, -

sols una estona en sortiren dos (Don Miquel Mulet i Don Joan Pons), però tanmateix "el dimoni ja no fa por a ningú".

PRESENTACIÓ DE LA U.D. LLORET

La presentació de la U.D. Lloret va anar molt bé, sobretot el sopar a la caseta dels caçadors. Jo guaitava per enmig de les mates, devora les ovelles que només be-laven, i sentia una oloreta de conill amb ceba i costelles torrades... Però el que més em va matar fou el "gabinet de servei -soparil" de l'Ajuntament. Vaja dos cambrers més servicients que tenim: el saig i el Paco són d'allò més presents. Vaig veure que el batle se'n va anar el primer i darrera -ell quasi tothom. Només quedaren els quatre despistats per allò de fer net i llevar la taula. Sempre n'hi ha de vius!

COLOMA VANRELL ("Perica") resultà guanyador del concurs de cartells convocat amb motiu de la Festa del Sequer d'enguany. El segon lloc fou per a PERE ANGULO.

CATALINA BALAGUER, esposa d'en Pau Bibiloni ("Xiu"), ha aprovat durant aquest estiu les oposicions a professorat d'E.G.B. Enhorabona.

PETRA CATI TOMAS ("de Can Poleo") tornà a batre el rècord de Balears juvenil dels 3000 metres marxa. Fou el passat 27 de juliol en el transcurs del I Gran Premi Consell Insular de Mallorca.

-No hi seria de més que qualcú netejàs les piques del Pou de s'Abeurador. Estan tan brutes que ni les bísties hi volen beure.

!AQUEST BUTLLETÍ HA REBUT

L'AJUDA DE

Ajuntament de Lloret de Vista Alegre

RAIMON

23 anys de tasca musical

La conversa d'avui transcorre a una cambra d'un hotel del Passeig Marítim de Ciutat. L'entrevistat és un dels millors cantautors catalans de tots els temps.

Nascut a Xàtiva (País Valencià) l'any 1940, va compondre les primeres cançons a finals dels anys cinquanta però fins l'any 1961, coincidint amb els primers moments de la "nova cançó", no prengué contacte directe amb els iniciadors del moviment. A les darreries del 1961 es presentà al públic - barceloní i de llavors ençà han passat 23 anys de dedicació a la música. Durant aquests anys ha anat lògicament evolucionant

"Quan jo vaig fer "Al vent" només sabia els tres acords que hi ha a la cançó i he anat aprenent una miqueta sobre el treball directe de la cançó i la música. Quan tenia 6 anys ja havia estudiat solfeig; vaig tocar la flauta a la banda de Xàtiva durant 7 anys.

Aquests foren els meus coneixements - primaris i elementals. Després, quan ja tenia uns 17 ó 18 anys, vaig començar amb la guitarra i amb la guitarra vaig fer els primers acords. Llavors vaig fer "Al vent" i des d'aquella cançó fins les darreres hi ha un camí recorregut molt ampli, són molts - d'anys de treball i d'anar mirant i escoltant els altres, però crec que tot això es pot veure amb la meua música."

Un dels temes tractats en l'entrevista fou el dels autors clàssics i la figura del poeta Salvador Espriu:

"No sé si musicar els clàssics ara té vigència o no, el que sé és que m'agrada. Jo trob que segons quins clàssics, quan els has llevat la crosta que el temps posa en el llenguatge, són uns poemes que tenen una

força i capacitat de penetració de la psicologia humana."

Pel que es refereix a la seva relació amb Salvador Espriu digué: *".. amb l'Espriu la meua relació ha estat primer d'admiració com a escriptor des que el vaig llegir quan tenia uns 18 ó 19 anys, fins quan el vaig conèixer que ja en tenia uns 22 i fins al febrer passat, que va morir, ha estat una relació molt cordial, d'amistat, per part meua d'aprenentatge i per part d'ell es mostrava paternal en alguns aspectes, se sentia preocupat pel que jo feia i sobretot ha estat una lliçó de fidelitat al país, a la llengua i també de rigor en el treball, en la qualitat de l'obra i en l'actitud humana - Quina és l'edat del teu públic i les seves característiques?*

"No crec que l'edat sia el que caracteritza al meu públic. Pens que el meu públic té una certa sensibilitat, una certa intel-

ligència -per què no?- i una inquietud per saber on anam a parar tots plegats, un gust per la cançó. Són gent que normalment sap llegir, alguns escriuen; són gent amb sensibilitat artística, sinó no els interessa el que jo faig i això no té res a veure amb l'edat."

En directe és el lloc on realment es veu la qualitat d'un cantant o artista. Aquest troç de plàstic que anomenam disc és només un mitjà per arribar a un públic més ampli. "... jo som un cantant que m'he estimat més sempre el cantar en directe. Per a mi, la gravació, que és un altre feina -més feixuga perquè t'has d'imaginar que algú t'escoltarà i no està allà davant, és com cantar davant les càmeres de TV perquè dóna la impressió que cantes per fils. Aquí hi has de posar la imaginació, mentre que al directe s'estableix entre el públic i el cantant una possible corrent que influeix a la teva interpretació, cosa que quan graves un dis no tens, ni quan fas un programa de TV tampoc."

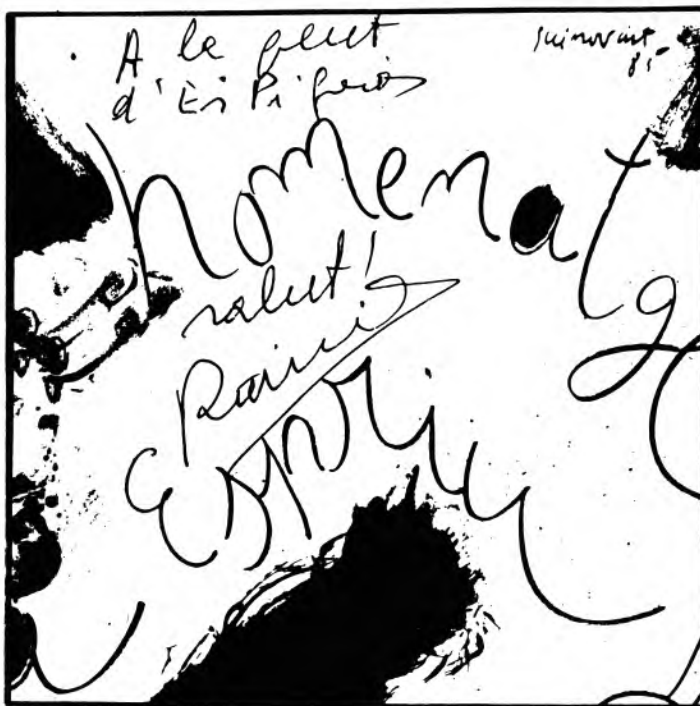
-Què penses sobre el tema de la droga, dels joves que l'empren com a evasió als possibles problemes d'aquesta època?

"Jo crec que és molt complex, molt difícil de dir-ho en dues paraules. Pens que la droga com a tal són moltes coses que no es consideren droga, com ara, per exemple, fumar, l'alcohol, etc. El que passa es que no sé fins quin punt els homes tenim necessitat d'intoxicació.

L'altra cara és el negoci que hi ha -darrera, que aleshores es fa una adicció i la gent depèn d'aquest tipus de droga. Llavors el que passa és que la gent perd el que els homes tenim de més humà que és la llibertat. Un home drogat és molt poc lliure.

El problema massiu de la droga és més recent. Sempre hi ha hagut gent que ha usat d'un tipus de droga o altre. Tal com està el negoci avui, jo crec que és una manera de retallar la possibilitat d'alternativa d'un cert tipus de jovent."

-Tu que has musicat poemes d'autors dels Països Catalans, ¿què penses de la gent que encara dubta o nega la unitat dels Països

Catalans?

"... Home, la unitat no és visible... Els que dubten m'agraden perquè pots dialogar amb ells, el que a mi m'emprenya és els que ho neguen.

Sobre els que dubten pens que hi ha moltius per demostrar que el dubte és superficial. Pens que hi ha una unitat profunda -dels Països Catalans i hauria d'aparèixer a la superfície i això és el difícil. Es una feina a fer entre tots nosaltres."

"Referent al problema de la llengua, sóc partidari del polilingüisme, no del bilingüisme. Però és una trampa això perquè no hi ha persones bilingües per naturalesa. Primer s'ha d'aprendre bé una llengua -la pròpia- i a partir d'aquí aprendre totes les altres. Si tu no l'aprens bé difícilment aprens les altres amb una certa correcció. Sobre la base d'una adquisició lingüística forta tu pots aprendre les altres. Trob que com més llengües conegui la gent és molt millor."

Un altre dels temes tractats en la nostra conversa fou el de la unió entre música i pintura. En Raimon té portades de discs seus d'en Miró, de n'Alfaro, etc. i els ha dedicat també cançons. "Jo trob que tota manifestació artística, encara que semblen que estan lluny, hi ha un punt, diguem-ne, d'encontre, que és en l'impuls de tota creació artística. Ara, la música i la pintura"

no van paral·leles però pens que hi ha sempre un lligam intern entre qualsevol tipus de manifestació artística."

-Parlem un poc dels problemes amb que et trobares quan regravares la totalitat de les teves cançons a l'any 1981; cap casa - discogràfica acceptava la teva feina fins que Belter feu la distribució i amb les ganàncies pogué subsistir un any més.

- "Home, això són les coses típiques - que passen en aquest país. És un projecte que mirat de principi pareix de boig però llavors ha donat resultat ja que s'han venut molts d'exemplars. Si ho hagués fet - una casa de discs li hagués anat bé, però estan per la comoditat, no pel risc artístic i evidentment el que pensen és en la - rendabilitat immediata."

-No et sap greu que encara no t'hagin llevat de tot el segell de "cançó protesta" i tal vegada això sigui una trava per conèixer les teves altres facetes musicals?

- "No em sap greu però em toca els ...; és una manera d'amagar el que realment fas. És com si descrius una persona i sols descrius el colze; home això és molt poca cosa Això és reduir una persona a un sol aspecte i em molesta un poc."

En Raimon es queixa de TVE ja que la seva presència no és la normal, però agraïx "l'esforç que s'ha fet perquè abans era nul·la. L'1 de juliol de l'any passat es féu un especial que es deia "Raimon hoy" i ara es va tornar emetre a finals de juliol d'aquest any. Ara, als informatius han dit alguna vegada que jo cant aquí o allà. També em cridaren a "La clave", però musicals no n'he fet."

En el tema de la "cançó" ahir i avui, el cantant pensa que començà primer i possiblement per això ha anat davant: "...si fos jove com tu no hagués pogut anar davant perquè ja n'hi hauria d'altres" i referent a l'avui de la "cançó" dels Països Catalans "pens que és un moment difícil, complicat, el que més em preocupa és que sent poca gent jove i quan surt té moltes dificultats per guanyar un públic. Pens que si cinc o sis dels que cantem ara ens retiràssim donaria la impressió que ja no hi ha cançó i això fa mal perquè a hores d'ara jo ja fa 23 anys que estic cantant i després de tants d'anys haurien d'esser més els que poguessin viure bé del seu ofici. Em preocupa el fet que no ve gent jove."

-Perspectives personals.

- "Les perspectives personals són: cantar demà aquí, al Parc de la Mar (Divendres 23 d'agost), demà-passat a Maó, el dia 29 a Granollers, el 31 d'agost a Salou i durant un temps estaré fora dels escenaris perquè vull preparar unes cançons. Tinc un llibre de poemes que vull publicar i unes proses que vull acabar de posar en ment. Tot això no sé el temps que em portarà però fins que no ho tinga fet no tornaré cantar als escenaris." Referent als seus darrers treballs ens digué: "He fet unes 40 actuacions darrerament i l'any passat vaig publicar "Entre la nota i el so".

-Als teus recitals que ara fas, quin tipus de cançons cantes?

- "Cant poques cançons de la primera època, a vegades "Diguem no", a vegades "Al vent", però ara estic fent més la part d'en Salvador Espriu i després cançons fetes més recentment."

Quasi per acabar parlarem dels proble-

mes lingüístics al País Valencià. "...jo he firmat un paper en contra que TV3 no es pugui veure des de València. Crec que la gent té dret a veure el que vulgui veure, TV3 i TV5 si n'hi hagués. Pens que és una bestieja que no la deixin veure", del programa regional "Aitana" opinà irònicament "que el podrien fer en català, que a València també s'entén".

De l'Acció Cultural del País Valencià digué "fa molts anys que fa molta feina, fa d'esperó. Va esperonant a la classe dirigent davant el fet nacional."

I aquestes foren pràcticament les darreres paraules del gran cantautor i intèrpret valencià. Havia estat un dia un poc cansat per a ell, ja que havien estat molts els que l'entrevistaren. Des d'aquí li donam les gràcies per haver volgut contestar les nostres preguntes. Gràcies Raimon, i fins una altra.

Bartomeu Amengual i Gomila

EL XORIC DEL CONVENT

"Señores"!

Jo me'n vaig des convent. Estic aborronat amb aquestes contribucions territorials urbanes que l'ajuntament ens ha posat. He sentit a dir que baix de ca meva n'hi ha que paguen 15, 18 i fins a 19 mil duros. Això aborrona.

Menys mal que els lloiritans varen tenir coneixement i votaren de tal manera - que hi pogués haver un batle de dretes i no ens ha posat impostos com l'anterior ajuntament. Al manco això és el que prometeren tots els de dretes i també que llevaren els que hi havia. Però això no ho han fet. Tampoc no n'han posat, simplement - n'han augmentat un que ja hi havia en un 300 a 500 per cent més. Però això està - ben fet, perquè així tots ajudam a pagar els deutes de l'ajuntament i així podem - fer piscines i altres coses.

Pens que a partir d'ara aniré a viure damunt un pi i deixaré el convent perquè han aferrat l'impost fins i tot a les cases de GESA. En fi tal vegada hagués convingut més, abans de posar aquest impost, que l'ajuntament ho hagués pensat bé i fes participar directament a la gent a l'hora de pagar els seus capritxos. D'aquesta manera quan el deute està acabat de pagar ja no se'n parla més i de l'altra manera la contribució urbana queda augmentada per a sempre, encara que no tinguin que fer piscines. En fi que l'ajuntament actual ens ha pegat un bon poi. Pocs però bons.

PADRÓ D'HABITANTS 1985

Segons el darrer padró, Lloret té el mateix nombre d'habitants que l'any passat és a dir: 830.

Població de dret (31/3/84)	830 (400-430)
Altes	23 (17- 6)
Baixes	23 (13- 10)
Població de dret (31/3/85)	830 (404-426)

GERMANDAT DE DONANTS DE SANG

El proper dia 11 d'octubre es desplaçarà al nostre poble la Unitat Mòbil de la Germandat per a recollir la sang dels donants lloretans. Com sempre la donació - tendrà lloc al Convent de les Germanes Franciscanes.

cap a una reforma circulatòria de Lloret

Bartomeu Gomila

i Felip Munar

Totes les idees que es proposen dins una comunitat almenys s'han d'escoltar i, s'hi cal, discutir-les. Totes les idees constructives i que s'exposin per a millorar qualsevol aspecte, per fer les relacions i la comunicació dels qui convivim junts més sociables i respectuoses, han de rebre una atenció especial. Tal vegada moltes persones us demanareu el per què d'una reforma circulatòria, o no la trobeu necessària, però no per això s'ha de deixar de banda aquesta reforma que, una vegada analitzada, no la trobareu tan forassenyada.

L'amo en Tomeu fou el qui m'exposà la idea i decidírem, ja fa uns mesos, posar-nos a pensar la millor manera d'aconseguir una circulació sense perills, descarregant el trànsit massa nombrós del Carrer Major i evitar el constant perill de les cruïlles havent-hi circulació doble. Creim que tot és qüestió d'acostumar-s'hi, que entrar per un carrer i sortir per un altre no ens suposa cap molèstia.

Com podeu veure els vehicles poden entrar per S'Arracó baixant o pujant de la Costa des Pou; el senyal estarà situat a la cruïlla del carrer Sant Francesc, que - sols tendria una direcció, per baixar.

El carrer de ses Parres sols tendria sortida a la Plaça de la Verge de Loreto, però no s'hi podria entrar; Sa Travessia, de doble direcció, dona al Carrer Major que també seria de doble direcció fins a la

cruïlla amb el carrer Josep Maria Jordà i fins a la Plaça V. de Loreto seria d'una - sola direcció.

El Carrer des Fum tendria doble direcció fins a la cruïlla del Carrer J.M. Jordà, després només tendria sortida però no entrada pel carrer des Vent.

El carrer Paradís igualment de doble direcció fins al carrer paral·lel al Josep M. Jordà.

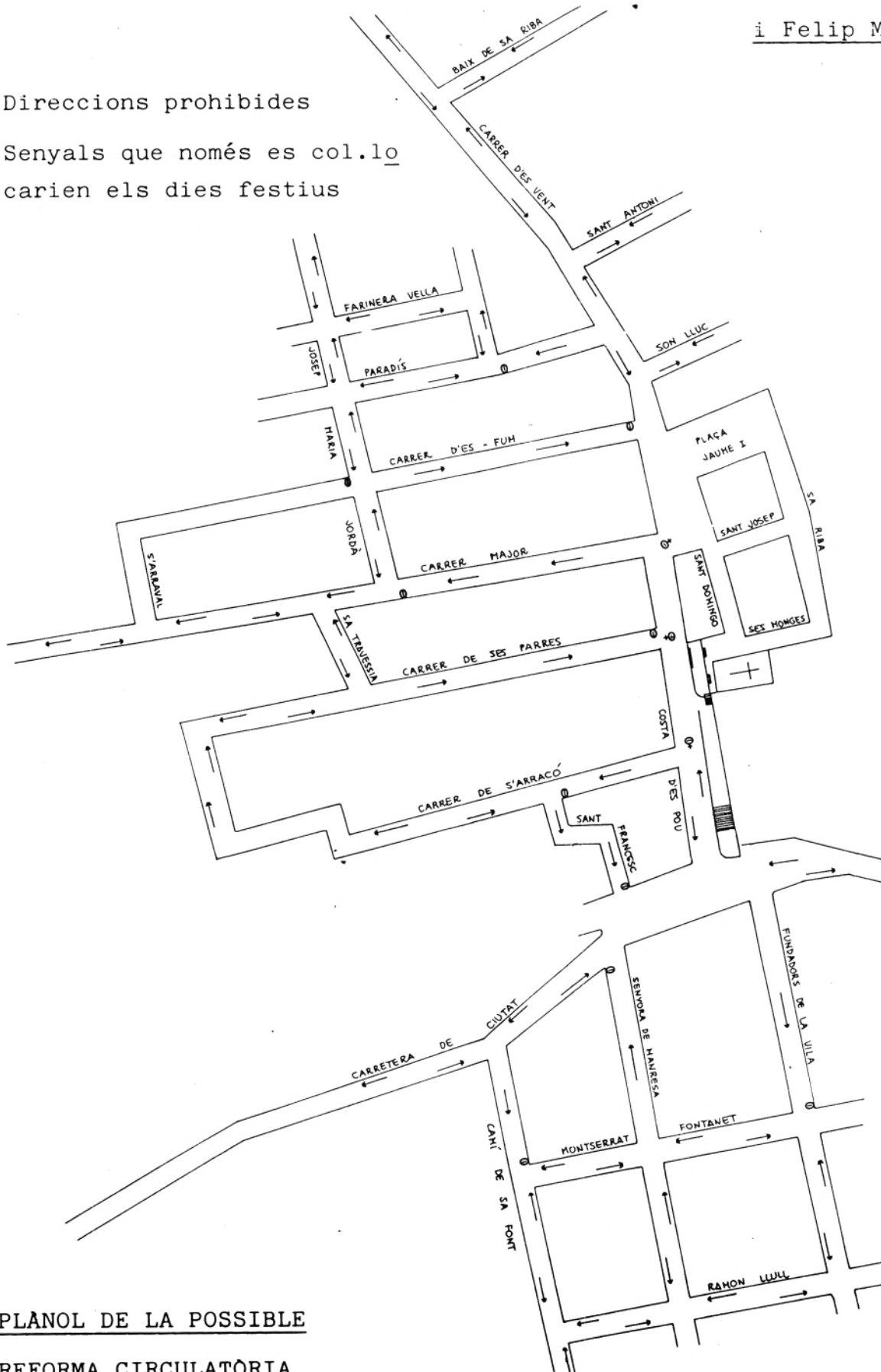
El camí de sa Font tendria la baixada fins el Montserrat Fontanet; el C. Senyora de Manresa, sols pujada, des del Montserrat Fontanet; el Fundadors de la Vila, baixada fins el carrer esmentat.

El Montserrat Fontanet, i des d'aquí el de sa Font, Senyora de Manresa i Fundadors de la Vila; serien de doble direcció.

El carrer Ramon Llull mereix una especial atenció. Que una de les figures cabdals de la nostra història i literatura - tenguí assignat un carrer que no té cap - portal obert és una pena i fa molt mal ull

Els dies festius es posaria una senyalització prohibitiva a la Costa des Pou a l'altura del carrer S'Arracó i una altra (o barrera) entre el carrer Major i la Plaça Verge de Loreto; una fletxa obligatòria faria anar els cotxes que pujassin pel carrer de les Parres de cap a la Costa des Pou. Així es tendria tranquil·litat al centre del poble i s'evitarien possibles desgràcies.

☹☹ Senyals que només es col.lo-
carien els dies festius

PLANOL DE LA POSSIBLE
REFORMA CIRCULATORIA

Que fa el Consell Insular en Agricultura

El Consell Insular de Mallorca té un programa d'adquisició de finques destinades a la protecció de la natura, a l'ús públic i a l'experimentació agrícola.

Ha elaborat un pla de rejuveniment de les plantacions de garrovers. Impulsa les fires agrícoles i ramaderes com a vehicle de potenciació del nostre camp. Per tal de millorar la cabanya du a terme una campanya de vacunació contra la brucel·losi i la tuberculosi i una altra de millora genètica.

Altres actuacions destacades són:

—Campanya d'adequació de molins de vent per a extracció d'aigua.

—Foment de la construcció de sitges per emmagatzemar pinsos.

—Instal·lació d'hivernacles a les escoles.

—Distribució de carpes per repoblar safareigs.

*Consell Insular
de Mallorca*

c/. Palau Reial, 1

*Un sol
fi:
Mallorca.*

CONSELL
INSULAR
DE MALLORCA